



PACZUSKI TAUDUL
DORADCY PODATKOWI

PRZEKRÓJ PODATKOWY



06.10.2025



KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI



SPIS TREŚCI

Wydatki ponoszone na organizację spotkań dla współpracowników nie stanowią kosztów uzyskania przychodów , wyrok NSA z 17 września 2025 r., sygn. II FSK 23/23	3
Wymogi dotyczące złożenia zgodnego oświadczenia, które spełniają warunki z art. 43 ust. 10 i ust. 11 ustawy VAT , wyrok WSA w Warszawie z 16 września 2025 r., sygn. III SA/Wa 1257/25	4

Wydatki ponoszone na organizację spotkań dla współpracowników nie stanowią kosztów uzyskania przychodów, wyrok NSA z 17 września 2025 r., sygn. II FSK 23/23

Rozstrzygana sprawa dotyczyła interpretacji indywidualnej, w której spółka działająca w branży IT zadała pytanie o możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków ponoszonych przez spółkę na organizację spotkań integracyjnych i strategicznych, w których uczestniczyli zarówno pracownicy, jak i współpracownicy świadczący usługi na podstawie umów B2B.

Wnioskodawca wskazał, że wydatki na organizację spotkań integracyjnych i strategicznych służą m.in. poprawie komunikacji i budowaniu relacji w zespołach rozproszonych, a w konsekwencji zwiększeniu efektywności pracy. Zdaniem Wnioskodawcy, omawiane wydatki mogą stanowić koszty uzyskania przychodów zarówno w zakresie w jakim dotyczą pracowników, jak i współpracowników.

Dyrektor KIS zgodził się ze stanowiskiem Wnioskodawcy wyłącznie w odniesieniu do wydatków dotyczących pracowników. Zdaniem Dyrektora KIS, wydatki dotyczące współpracowników mają charakter reprezentacyjny i są wyłączone z kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy CIT.

Sprawa trafiła przed WSA we Wrocławiu, który uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną w części. Zdaniem Sądu I instancji, wydatki dotyczące współpracowników nie powinny być traktowane jako wydatki reprezentacyjne. Kluczowa jest natomiast ocena związku tych wydatków z osiąganiem przychodów przez Wnioskodawcę.

Ze stanowiskiem Sądu I instancji nie zgodził się jednak NSA, który uchylił wyrok WSA we Wrocławiu. Zdaniem NSA, wydatki dotyczące współpracowników są wyłączone z kosztów uzyskania przychodów jako koszty reprezentacji, ponieważ dotyczą podmiotów działających we własnym imieniu i na własny rachunek.

W mojej ocenie omawiane rozstrzygnięcie NSA należy ocenić negatywnie. Sąd II instancji przyjął rygorystyczne podejście, które nie uwzględnia specyfiki współczesnego rynku pracy, zwłaszcza w branżach opartych na modelu współpracy B2B. W praktyce granica pomiędzy pracownikiem a współpracownikiem bywa płynna, a obie grupy często tworzą jeden zespół projektowy, który realizuje wspólnie powierzone im zadania.

W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że wydatki na reprezentację to wydatki, których wyłącznym i dominującym celem jest stworzenie pozytywnego wizerunku podatnika w oczach obecnych lub potencjalnych kontrahentów (tak np. wyrok NSA z 12 kwietnia 2023 r., sygn. II FSK 2469/20).

Nie budzi wątpliwości, że podatnik może ponosić wydatki w celu stworzenia pozytywnego wizerunku przed swoimi współpracownikami świadczącymi usługi na podstawie umów B2B. Moim zdaniem, nie oznacza to jednak, że wszystkie wydatki dotyczące współpracowników powinny być „automatycznie” traktowane jako koszty reprezentacji. O kwalifikacji takich wydatków powinien decydować cel i intencje przyświecające podatnikowi realizującemu określony wydatek, a także całościowy obraz działalności tego podatnika.

Ponadto, możliwość zaliczenia danego wydatku do kosztów uzyskania przychodów nie powinna być uzależniona od tego, czy dotyczy on osoby zatrudnionej na podstawie umowy o pracę, czy osoby współpracującej na podstawie umowy B2B. Tego rodzaju rozróżnienie jest sztuczne w dzisiejszych realiach gospodarczych i nie znajduje uzasadnienia w treści przepisów.

W omawianej sprawie celem spotkań integracyjnych i strategicznych było zwiększenie efektywności zespołów, a nie kwestie wizerunkowe. W mojej ocenie, te okoliczności powinny przemawiać za możliwością zaliczenia wy-

datków dotyczących współpracowników do kosztów uzyskania przychodów.

Przyjęcie powyższego podejścia wiązałoby się jednak z wysokim ryzykiem sporu z uwagi na niekorzystną praktykę organów podatkowych oraz niekorzystne orzecznictwo NSA (tak np. wyrok NSA z 12 marca 2024 r., sygn. I FSK 759/21).

W celu ograniczenia ryzyka podatnicy mogą zasadniczo ujmować w kosztach uzyskania przychodów wydatki na spotkania integracyjne w tej części, która odpowiada udziałowi pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w ogólnej liczbie uczestników wydarzenia.



PATRYCJA HULBÓ
STARSZY KONSULTANT

Wymogi dotyczące złożenia zgodnego oświadczenia, które spełniają warunki z art. 43 ust. 10 i ust. 11 ustawy VAT, wyrok WSA w Warszawie z 16 września 2025 r., sygn. III SA/Wa 1257/25

Przedmiotem niniejszej sprawy był zakup lokalu usługowego w lipcu 2024 r., dokonany w formie aktu notarialnego, pomiędzy sprzedawcą (panem A, który w tej konkretnej transakcji działał w ramach jednoosobowej działalności gospodarczej), a nabywcą (spółką, którą reprezentował prezes pan B). W akcie notarialnym zawarto oświadczenia stron, z których wynikało m.in. że (i) sprzedawca jest podatnikiem VAT i z tytułu dokonania umowy sprzedaży lokalu będzie opodatkowany VAT oraz nie będzie korzystał ze zwolnienia z tego podatku, (ii) pan B (działając jako prezes spółki) przedstawił uchwałę nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników wyrażającą zgodę na zawarcie umowy kupna-sprzedaży oraz (iii) umowa nie będzie podlegać PCC na podstawie art. 2 pkt 4 ustawy PCC.

Urząd skarbowy w toku czynności sprawdzających odmówił prawa do odliczenia VAT naliczonego, gdyż w ocenie organu nie doszło do skutecznego wyboru formy opodatkowania transakcji.

W listopadzie 2024 r. prezes spółki pan B ponownie stanął się przed notariuszem i oświadczył, iż w dniu 1 lipca 2024 r. zawarł przed nim umowę kupna-sprzedaży lokalu użytkowego. W imieniu spółki wniósł o zaprotokołowanie uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników sp. z o.o. z dnia 1 lipca 2024 r. o następującej treści: „NZW spółki z o.o. niniejszym uchwała co następuje: (...) 4. Wspólnicy zgodnie oświadczają, iż prowadzona przez nich działalność jest opodatkowana VAT. Zapoznali się z prawem do zwolnienia tego podatku przy zakupie lokalu i świadomie z tego prawa nie będą korzystać. Wybierają metodę opodatkowania transakcji 23% VAT.”

Zdaniem spółki uzupełnienie aktu notarialnego poprzez wpisanie treści uchwały zgromadzenia wspólników nie pozostawiały żadnych wątpliwości, iż wszystkie formalności zostały dopełnione i spółka ma prawo do odliczenia VAT naliczonego z tytułu tej transakcji.

W związku z powyższym spółka wystąpiła do Dyrektora KIS z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej, w którym zapytała, czy w związku z zaistnieniem nowych okoliczności wskazanych we wniosku spółka ma prawo do odliczenia VAT naliczonego z tytułu transakcji zakupu lokalu na potrzeby działalności spółki.

Dyrektor KIS w interpretacji z 21 marca 2025 r. uznał stanowisko spółki za nieprawidłowe. W uzasadnieniu wskazał m.in. że zaprotokołowanie w listopadzie 2024 r. przed notariuszem uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników z 1 lipca 2024 r. o ww. treści, nie oznacza skutecznego złożenia tego oświadczenia, powodującego możliwość rezygnacji ze zwolnienia od podatku tej transakcji i wyboru jej opodatkowania. Intencją ustawodawcy było bowiem, aby najpóźniej w momencie zawarcia umowy sprzedaży (w tym przypadku w formie aktu notarialnego) jednoznaczne było, że strony wybierają opodatkowanie dostawy. Nie może być więc skuteczne składanie oświadczeń po terminach wskazanych w art. 43 ust. 10 pkt 2 ustawy VAT.

Spółka wniosła skargę na interpretację do WSA w Warszawie. Rozpoznając sprawę sąd nie zgodził się ze stanowiskiem organu i uchylił zaskarżoną interpretację.

Wyrok WSA w Warszawie należy ocenić pozytywnie – to kolejne już orzeczenie, w którym sąd podkreślił, że w sprawach dotyczących rezygnacji ze zwolnienia z VAT przy dostawie nieruchomości kluczowe znaczenie ma nie tyle formalizm, co realna wola stron transakcji.

Omawiane rozstrzygnięcie wpisuje się w problem interpretacyjny, który od lat powraca na gruncie praktyki podatkowej. Zarówno organy podatkowe, jak i sądy administracyjne niejednokrotnie zajmowały odmienne stanowiska w podobnych sprawach – część z nich koncentrowała się na literalnym brzmieniu art. 43 ust. 10-11 ustawy VAT i rygorystycznym podejściu do formy oświadczenia, podczas gdy inni – tak jak w niniejszej sprawie – stawiali na ocenę rzeczywistej woli stron oraz całokształtu okoliczności transakcji.

W ustnym uzasadnieniu wyroku sąd trafnie podkreślił, że: „(...) organ podatkowy w interpretacji słusznie powołał się na przepis art. 60 KC. Przepis ten miał w sprawie znaczenie podstawowe, może nawet istotniejsze niż przepisy ustawy VAT, które były przedmiotem interpretacji sensu stricto. Ten przepis prawa cywilnego stanowi, że oświadczenie woli może być złożone w każdej formie, o ile tylko złożone oświadczenie woli w dostatecznym stopniu ujawnia intencję składającego to oświadczenie woli. Ustawa nie narzuca żadnej formuły tego oświadczenia, o którym

mowa w art. 43 ust. 10 pkt 2 lit. b i ust. 11 ustawy VAT. Nie ma żadnego formularza. Nie ma żadnej narzuconej formy takiego oświadczenia.”

Na szczególne podkreślenie zasługuje podejście sądu, który uwzględnił zarówno treść aktu notarialnego – z którego jasno wynikało, że lokal: (i) będzie opodatkowany na podstawie przepisów VAT, (ii) nie będzie korzystał ze zwolnienia z tego podatku oraz (iii) nie będzie podlegał opodatkowaniu PCC – jak również uchwałę zgromadzenia wspólników, w której zrezygnowali ze zwolnienia z VAT, a końcowo fakt wystawiania dwóch faktur z wykazaną kwotą VAT. Zdaniem WSA w Warszawie, powołane wyżej okoliczności jednoznacznie potwierdzają, że strony podjęły jasną i świadomą decyzję o rezygnacji ze zwolnienia.

Wyrok ten należy uznać za ważny sygnał dla praktyki – po raz kolejny sąd przypomniał, że kluczowa jest istota i treść zamierzonej przez podatników transakcji, a nie nadmierny formalizm, który od lat prowadzi do sporów podatników z organami podatkowymi.



JAKUB FALICKI
KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:



SPIS TREŚCI

Zakres przedmiotowy pojęcia „świadczenie niektórych usług kulturalnych”, o którym mowa w art. 132 ust. 1 lit. n Dyrektywy 112 - pytanie prejudycjalne do TSUE, postanowienie NSA z 25 września 2025 r., sygn. I FSK 1783/24	8
Zwolnienie od akcyzy, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym stosuje się według stawki obowiązującej w dniu wytworzenia energii z OZE i wprowadzenia jej do systemu elektroenergetycznego, wyrok 7 sędziów NSA z 22 września 2025 r., sygn. I FSK 1519/21	8
Jeżeli działalność spółki komunalnej nie ma charakteru gospodarczego w rozumieniu przepisów ustawy VAT to niezasadne jest badanie przesłanek wyłączenia z art. 15 ust. 6 ustawy VAT, wyrok 7 sędziów NSA z 22 września 2025 r., sygn. I FSK 678/21	8
Zamawiający (inwestor) dokonujący zapłaty wynagrodzenia bezpośrednio na rzecz podwykonawcy ma obowiązek stosować MPP, wyrok NSA z 26 września 2025 r., sygn. I FSK 1154/22	8
Opłata tytułem partycypacji inwestora w kosztach rozbudowy infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej podlega opodatkowaniu VAT jako odpłatne świadczenie usługi, wyrok NSA z 26 września 2025 r., sygn. I FSK 1359/22	9
Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów nieodliczonego podatku VAT na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 46 lit. a ustawy CIT w przypadku niewystawienia przez kontrahenta faktury, którą zobowiązany był wystawić, wyrok NSA z 24 września 2025 r., sygn. II FSK 45/23	9

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:



SPIS TREŚCI

Ustalenie momentu zmniejszenia kwoty podatku naliczonego wynikającej z udzielonych spółce rabatów, uznanych zwrotów i reklamacji, stwierdzonych błędów i pomyłek na gruncie reguł obowiązujących od 1 stycznia 2021 r., wyrok NSA z 19 września 2025 r., sygn. I FSK 1105/22	9
Międzynarodowy Bank Odbudowy i Rozwoju Gospodarczego nie spełnia przesłanek wyłączenia z art. 15 ust. 6 ustawy VAT. Świadczone przez ten podmiot usługi doradcze należy ocenić pod kątem przesłanek z art. 15 ust. 2 ustawy VAT, wyrok NSA z 17 września 2025 r., sygn. I FSK 1443/22	9
Przedsiębiorstwo (ZCP) może być przedmiotem umowy leasingu w rozumieniu art. 17a pkt 1 ustawy CIT, wyrok NSA z 17 września 2025 r., sygn. II FSK 617/25	10
Usługa zakupu biletów lotniczych/kolejowych i ich odsprzedaż po cenie zawierającej prowizję stanowi usługę turystyki, wyrok WSA w Warszawie z 16 września 2025 r., sygn. III SA/Wa 1303/25	10

Zakres przedmiotowy pojęcia „świadczenie niektórych usług kulturalnych”, o którym mowa w art. 132 ust. 1 lit. n Dyrektywy 112 - pytanie prejudycjalne do TSUE, postanowienie NSA z 25 września 2025 r., sygn. I FSK 1783/24

Czy art. 132 ust. 1 lit. n Dyrektywy 112 należy rozumieć w ten sposób, że zwrot „świadczenie niektórych usług kulturalnych” oznacza udzielenie sublicencji do praw autorskich twórcy obejmujących opracowanie dzieła autora w celu stworzenia nowego utworu lub wydarzenia o charakterze kulturalnym, jak i dla wykorzystania fragmentów utworów autora na opakowaniach produktów handlowych, w aranżacji przestrzeni wydarzeń o charakterze komercyjnym oraz reklamie i promocji produktów handlowych wydarzeń komercyjnych?

Zwolnienie od akcyzy, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym stosuje się według stawki obowiązującej w dniu wytworzenia energii z OZE i wprowadzenia jej do systemu elektroenergetycznego, wyrok 7 sędziów NSA z 22 września 2025 r., sygn. I FSK 1519/21

Zwolnienie od akcyzy, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym, energii elektrycznej wytworzonej z OZE do dnia 31 grudnia 2018 r. i objętej dokumentem potwierdzającym umorzenie świadectwa pochodzenia tej energii otrzymanym po tym dniu, stosuje się także w przypadku zmiany stawki akcyzy przewidzianej w art. 89 ust. 3 ustawy o podatku akcyzowym - według stawki obowiązującej w dniu wytworzenia energii z OZE i wprowadzenia jej do systemu elektroenergetycznego (dostarczenia do zużycia/wydania), a nie w czasie obniżania akcyzy należnej od energii elektrycznej za najbliższe okresy, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym.

Jeżeli działalność spółki komunalnej nie ma charakteru gospodarczego w rozumieniu przepisów ustawy VAT to niezasadne jest badanie przesłanek wyłączenia z art. 15 ust. 6 ustawy VAT, wyrok 7 sędziów NSA z 22 września 2025 r., sygn. I FSK 678/21

W przypadku spółki komunalnej wykonującej zadania użyteczności publicznej

w pierwszej kolejności należy zbadać, czy prowadzona przez nią działalność ma charakter działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o VAT. A dopiero w dalszej kolejności, w przypadku stwierdzenia prowadzenia przez tę spółkę działalności gospodarczej, rozważeniu podlegać powinna kwestia wyłączenia z opodatkowania na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy VAT (stanowiącego implementację art. 13 ust. 1 Dyrektywy 112). Wskazówki w tym zakresie wynikają z wyroków TSUE z 30 marca 2023 r. w sprawach C-616/21 (Gmina Lublin) i C-612/21 (Gmina Opinogóra Górna), w których wskazano, że jeżeli dana działalność nie ma na celu osiągnięcia stałego dochodu (celem jej prowadzenia nie jest cel zarobkowy), finansowana jest przede wszystkim ze środków publicznych, to nie stanowi co do zasady działalności gospodarczej. Nawet w sytuacji, gdy nie można wykluczyć bezpośredniego związku pomiędzy rekompensatą, którą otrzymuje spółka, a wykonywaną usługą, to związek ten nie jest wystarczający do uznania, że mamy do czynienia z wynagrodzeniem rynkowym. Bowiem nie sam formalny związek, ale całokształt okoliczności decyduje o uznaniu działalności za działalność gospodarczą.

Skoro brak jest celu zarobkowego jako takiego, źródłem finansowania były środki publiczne, działalność miała charakter zadania użyteczności publicznej, a sam model rekompensaty eliminował element ryzyka handlowego, to działalność ta nie miała charakteru gospodarczego w rozumieniu przepisów ustawy VAT i Dyrektywy 112. W konsekwencji, nie ma potrzeby analizowania czy spełnione są przesłanki, o których mowa w art. 15 ust. 6 ustawy VAT.

Zamawiający (inwestor) dokonujący zapłaty wynagrodzenia bezpośrednio na rzecz podwykonawcy ma obowiązek stosować MPP, wyrok NSA z 26 września 2025 r., sygn. I FSK 1154/22

W przypadku, w którym wykonawca nie dokona zapłaty wynagrodzenia podwykonawcy i takie płatności realizował będzie zamawiający (solidarnie odpowiedzialny za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy wraz z wykonawcą), mechanizm podzielonej płatności z art. 108a ust. 1a ustawy VAT znajdzie zastosowanie. Za takim stanowiskiem przemawia w szczególności wykład-



nia celowościowa ww. regulacji. Przyjęcie odmiennej wykładni prowadziłoby do obejścia tego przepisu poprzez faktycznie działania stron umowy. Wykładni tych regulacji zakładającej obowiązek stosowania MPP również w sytuacji, gdy to zamawiający (inwestor) dokonuje płatności faktury, której nie opłacił wykonawca, nie można uznać za niekorzystną dla podatników lub nakładającą szczególne obowiązki.

Opłata tytułem partycypacji inwestora w kosztach rozbudowy infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej podlega opodatkowaniu VAT jako odpłatne świadczenie usługi, wyrok NSA z 26 września 2025 r., sygn. I FSK 1359/22

Zgodzić należy się ze stanowiskiem organu, że poprzez zobowiązanie spółki do dokonywania określonych świadczeń na rzecz inwestora, tj. usługi w zakresie rozbudowy sieci wodno-kanalizacyjnej w stopniu umożliwiającym podłączenie inwestycji przez inwestora, dojdzie do nawiązania stosunku prawnego pomiędzy stronami zawartej umowy, w ramach którego kwota otrzymana od inwestora stanowi rzeczywiste wynagrodzenie za świadczenie usługi polegającej na tym, że spółka zobowiąże się zgodnie z zawartą umową rozbudować infrastrukturę w stopniu umożliwiającym podłączenie inwestycji przez inwestora. W konsekwencji kwota otrzymana przez spółkę tytułem partycypacji inwestora w kosztach rozbudowy infrastruktury podlega VAT, jako odpłatne świadczenie usługi w myśl art. 8 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT.

Brak możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów nieodliczonego podatku VAT na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 46 lit. a ustawy CIT w przypadku niewystawienia przez kontrahenta faktury, którą zobowiązany był wystawić, wyrok NSA z 24 września 2025 r., sygn. II FSK 45/23

Przepis art. 16 ust. 1 pkt 46 lit. a ustawy CIT może stanowić podstawę prawną (przy spełnieniu określonych w nim przesłanek) do uznania wskazanego kosztu za koszt uzyskania przychodu – jednak przepis ten musi być wykładany ściśle jako wyjątek od zasady. Innymi słowy chodzi o to, że jeśli podatnik nie może w wyniku pewnego rodzaju czynności dokonać odpisu podat-

ku VAT, który jest podatkiem neutralnym, to wówczas wyjątkowo może go zaliczyć w koszty uzyskania przychodów. Należy przychylić się do stanowiska, że w sytuacji, kiedy kontrahent nie wystawia faktury, spółka nie może przerzucać na Skarb Państwa skutków finansowych braku faktur. W konsekwencji spółka nie może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów nieodliczonego podatku VAT na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 46 lit. a ustawy CIT w przypadku braku faktury, którą kontrahent zobowiązany był wystawić.

Ustalenie momentu zmniejszenia kwoty podatku naliczonego wynikającej z udzielonych spółce rabatów, uznanych zwrotów i reklamacji, stwierdzonych błędów i pomyłek na gruncie reguł obowiązujących od 1 stycznia 2021 r., wyrok NSA z 19 września 2025 r., sygn. I FSK 1105/22

Na gruncie obowiązujących od 1 stycznia 2021 r. reguł, które wynikają z art. 86 ust. 19a i art. 29 ust. 13 i ust. 13a ustawy VAT, kluczowe znaczenie dla ustalenia okresu, w którym ma nastąpić wypełnienie obowiązku pomniejszenia podatku naliczonego w przypadku obniżenia podstawy opodatkowania, ma nie sam moment otrzymania przez nabywcę faktury korygującej, lecz moment uzgodnienia warunków obniżenia podstawy opodatkowania pomiędzy stronami transakcji oraz moment spełnienia tych uzgodnionych warunków, analogicznie jak ma to miejsce w odniesieniu do ustalenia momentu, w którym po stronie sprzedawcy wystąpi prawo do dokonania korekty podstawy opodatkowania lub podatku należnego. A zatem, niewystawienie faktury, tylko czynność, która uprawnia do wystawienia faktury korygującej, jest wiążąca w tym zakresie.

Międzynarodowy Bank Odbudowy i Rozwoju Gospodarczego nie spełnia przesłanek wyłączenia z art. 15 ust. 6 ustawy VAT. Świadczone przez ten podmiot usługi doradcze należy ocenić pod kątem przesłanek z art. 15 ust. 2 ustawy VAT, wyrok NSA z 17 września 2025 r., sygn. I FSK 1443/22

Jak wynika z orzecznictwa TSUE organ władzy publicznej to jest organ krajowy ustanowiony na mocy przepisów obowiązujących



w państwie członkowskim. Międzynarodowy Bank Odbudowy i Rozwoju Gospodarczego utworzony na podstawie umowy międzynarodowej nie jest organem władzy publicznej w świetle art. 15 ust. 6 ustawy VAT. Ponadto oceniając skutki podatkowe świadczonych przez bank na rzecz województwa usług doradczych, nie jest prawidłowe poprzestanie na zbadaniu przesłanek art. 15 ust. 6 ustawy VAT. Należy badać obiektywny charakter działań podejmowanych przez bank na rzecz województwa przez pryzmat przesłanek prowadzenia działalności gospodarczej wynikających z art. 15 ust. 2 ustawy VAT. A zatem skonfrontować cele statutowe i status banku ze sposobem jego działania w danym konkretnym przypadku.

Natomiast nie jest prawidłowe wykluczenie *prima facie* w sposób absolutny możliwości prowadzenia przez bank działalności gospodarczej, tylko w oparciu o ten szczególny status banku. Bowiem sam brak posiadania statusu podatnika VAT, z uwagi na to, że dany podmiot na co dzień nie prowadzi działalności gospodarczej, nie wyklucza tego, że faktycznie w jakimś zakresie tę działalność gospodarczą taki podmiot może wykonywać. Te dwie kwestie są rozłączne i należy je każdorazowo badać. Jednocześnie uznanie, że bank w tym konkretnym przypadku, świadcząc usługi doradcze wykonuje działalność gospodarczą opodatkowaną VAT, nie wyklucza uwzględnienia kontekstu międzynarodowego i immunitetu podatkowego banku.

Przedsiębiorstwo (ZCP) może być przedmiotem umowy leasingu w rozumieniu art. 17a pkt 1 ustawy CIT, wyrok NSA z 17 września 2025 r., sygn. II FSK 617/25

Wykładnia systemowa wewnętrzna uwzględniająca treść art. 16b ust. 2 pkt 2 lit. b oraz art. 16g ust. 2 ustawy CIT prowadzi do wniosku, że przedsiębiorstwo (ZCP) może być przedmiotem umowy leasingu w rozumieniu art. 17a pkt 1 ustawy CIT. W art. 16b ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy CIT ustawodawca w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości wskazuje, że dodatnia wartość firmy może być amortyzowana, jeśli powstała w wyniku nabycia przedsiębiorstwa lub ZCP w drodze przyjęcia do odpłatnego korzystania, a odpisów amortyzacyjnych, zgodnie z przepisami rozdz.

4a ustawy CIT, dokonuje korzystający. Nie można zatem racjonalnie twierdzić, że wykluczone jest objęcie leasingiem podatkowym przedsiębiorstwa, bądź ZCP, skoro ustawodawca uważa, że dodatnia wartość firmy może powstać w wyniku nabycia ZCP w drodze przyjęcia do odpłatnego korzystania i jednoznacznie wiąże tę sytuację z umową leasingu poprzez odesłanie do rozdz. 4a ustawy CIT.

Usługa zakupu biletów lotniczych/kolejowych i ich odsprzedaż po cenie zawierającej prowizję stanowi usługę turystyki, wyrok WSA w Warszawie z 16 września 2025 r., sygn. III SA/Wa 1303/25

Orzeczenie TSUE z 25 czerwca 2024 r. w sprawie C-763/23 (Dragoram Tour) przesądza, że nawet tak jednostkowe w ramach szeroko rozumianej usługi turystyki świadczenia, jak zakup biletów lotniczych należy traktować jako usługę turystyki. W konsekwencji, usługa polegająca na zakupie biletu lotniczego/kolejowego i jego odsprzedaży za pobraniem prowizji, sama w sobie już jest usługą turystyki w rozumieniu art. 306 Dyrektywy 112 i należy do niej stosować procedurę szczególną VAT.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Uprawnienie do odliczenia na podstawie art. 18ea ust. 1 ustawy CIT kosztów kwalifikowanych za 2022 r. w postaci kosztów produkcji próbnej wskazanych w art. 18ea ust. 5 pkt 1 i 2 ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 16 września 2025 r., sygn. 0111-KDI-B1-3.4010.461.2025.1.AN	13
Dopuszczalność złożenia zawiadomienia ZAW-RD podpisanego przez prokurenta. Kwestia spełnienia warunku struktury przychodów dla podatku zryczałtowanego , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 16 września 2025 r., sygn. 0111-KDWB.4010.75.2025.3.HK	13
Kwestia zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 37 ustawy VAT do świadczonych przez spółkę jako brokera ubezpieczeniowego usługi wsparcia szkodowego , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.415.2025.1.DS	14
Możliwość pomniejszenia podstawy opodatkowania podatkiem minimalnym o wartość przychodów uzyskanych z tytułu zbycia wierzytelności na rzecz instytucji faktoringowej , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP-2-2.4010.365.2025.1.ASK	14
Spółka dominująca na potrzeby obliczania limitu z art. 15c ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 4 ustawy CIT powinna uwzględniać w zsumowanych przychodach ze wszystkich źródeł przychodów, przychody z tytułu otrzymanych dywidend , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.364.2025.2.ASK	15
Skutki podatkowe w VAT odpłatnego udostępniania przez miasto dróg wewnętrznych (niestanowiących dróg publicznych) oraz dróg wewnętrznych wraz z gruntami przylegającymi bezpośrednio do tych dróg, znajdujących się na terenie miasta , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.354.2025.1.DS	15

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH



SPIS TREŚCI

Kwestia powstania obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów (CbC-P), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 9 września 2025 r., sygn. 0111-KDSB1-2.4019.13.2025.4.PP	16
Brak prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przez spółkę jako pracodawcę z tytułu nabycia okularów na rzecz pracownika, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 8 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.541.2025.2.MG	16
Prawo do odliczenia VAT naliczonego w związku z nabywaniem biletów na konferencje branżowe dla współpracowników, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.491.2025.4.EJU	17
Sposób obliczania współczynnika procentowego, o którym mowa w art. 3 ust. 3 pkt 4 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP-2-1.4010.370.2025.1.PP	18
Kwalifikacja podatkowa kosztów kredytu zaciągniętego częściowo na nabycie obligacji, a częściowo na finansowanie nakładów inwestycyjnych i bieżącą działalność operacyjną, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.449.2021.10.BJ	18
Weryfikacja warunków, o których mowa w art. 24ca ust. 14 pkt 6 lit. a i b ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 4 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.301.2025.1.ANK	19

Uprawnienie do odliczenia na podstawie art. 18ea ust. 1 ustawy CIT kosztów kwalifikowanych za 2022 r. w postaci kosztów produkcji próbnej wskazanych w art. 18ea ust. 5 pkt 1 i 2 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 16 września 2025 r., sygn. 0111-KDI-B1-3.4010.461.2025.1.AN

Za koszty produkcji próbnej nowego produktu, zgodnie z art. 18ea ust. 5 pkt 1 i pkt 2 ustawy CIT, uznaje się m.in. cenę nabycia, o której mowa w art. 16g ust. 3, lub koszt wytworzenia, o którym mowa w art. 16g ust. 4, fabrycznie nowych środków trwałych niezbędnych do uruchomienia produkcji próbnej nowego produktu, zaliczonych do grupy 3-6 i 8 Klasyfikacji, a także wydatki na ulepszenie, o których mowa w art. 16g ust. 13, poniesione w celu dostosowania środka trwałego, zaliczonego do grupy 3-6 i 8 Klasyfikacji, do uruchomienia produkcji próbnej nowego produktu (art. 18ea ust. 5 pkt 2 ustawy CIT). Podatnik będzie miał możliwość odliczenia kosztów kwalifikowanych, jeżeli: i) w roku podatkowym, za który dokonywane jest odliczenie, koszty te zostały faktycznie poniesione (nie chodzi jednak o poniesienie w rozumieniu wyłączenie z rachowania – dla skorzystania z ulgi podatnik musi, dla przykładu, zapłacić za środek trwały), ii) nie zostały podatnikowi zwrócone w jakiegokolwiek formie lub nie zostały odliczone od podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym.

Odliczenia dokonuje się w zeznaniu za rok podatkowy, w którym poniesiono koszty produkcji próbnej nowego produktu lub wprowadzenia na rynek nowego produktu. Biorąc pod uwagę powyższe, skoro zgodnie z opisem sprawy spółka była w stanie wyodrębnić, które z kosztów dotyczą odpowiednio: i) działalności B+R obejmującej opracowanie prototypu, ulepszanie nowych produktów i testowanie; ii) produkcji próbnej ponoszonej po zakończeniu działalności B+R zgodnie z metodologią przedstawioną we wniosku; iii) odpisów amortyzacyjnych od robotów przemysłowych rozliczanych w ramach ulgi na robotyzację, to jest uprawniona do odliczenia za 2022 r., na podstawie art. 18ea ust. 1 ustawy CIT, kosztów produkcji próbnej wskazanych w art. 18ea ust. 5 pkt 1 i 2 ustawy CIT.

A zatem, spółka jest uprawniona i będzie uprawniona również w przyszłości do od-

liczenia na podstawie art. 18ea ust. 1 i 2 ustawy CIT, kosztów produkcji próbnej wskazanych w art. 18ea ust. 5 pkt 1 ustawy CIT, tj. ceny nabycia fabrycznie nowych środków trwałych niezbędnych do uruchomienia produkcji próbnej nowego produktu, zaliczonych do grupy 3-6 i 8 Klasyfikacji Środków Trwałych, a także, w przypadku ich poniesienia w przyszłości, wydatków na ulepszenia, o których mowa w art. 16g ust. 13, poniesionych w celu dostosowania środków trwałych, zaliczonych do grupy 3-6 i 8 Klasyfikacji, do uruchomienia produkcji próbnej nowego produktu.

Dopuszczalność złożenia zawiadomienia ZAW-RD podpisanego przez prokurenta. Kwestia spełnienia warunku struktury przychodów dla podatku ryczałtowanego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 16 września 2025 r., sygn. 0111-KDWB.4010.75.2025.3.HK

Prokurent może podpisać i złożyć w imieniu spółki zawiadomienie o wyborze opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek (ZAW-RD), o którym mowa w art. 28j ust. 1 pkt 7 ustawy CIT.

Wskazana we wniosku transakcja sprzedaży wyrobów gotowych na rzecz podmiotu powiązanego stanowi transakcję, w związku z którą jest wytwarzana większa niż znikoma wartość dodana pod względem ekonomicznym. W ramach ww. transakcji spółka generuje marżę. Ponadto z opisu sprawy wynika, że spółka prowadzi aktywną działalność gospodarczą, a swoich dochodów nie będzie opierała na pasywnych źródłach przychodów. Warunek dotyczący uzyskiwania przychodów z transakcji z podmiotami powiązanymi na poziomie niższym niż 50% dotyczy wyłącznie sytuacji, w której w związku z tymi transakcjami nie jest wytwarzana wartość dodana pod względem ekonomicznym lub wartość ta jest znikoma. Powyższa sytuacja nie będzie miała miejsca w omawianej sprawie. Tym samym stanowisko, zgodnie z którym przychody pochodzące z opisanej transakcji między spółką a zamawiającym nie stanowią przychodów, o których mowa w art. 28j ust. 1 pkt 2 lit. g ustawy CIT, gdyż w ramach niej jest wytwarzana wartość dodana pod względem ekonomicznym, która jest większa niż znikoma, należało uznać za prawidłowe.

Kwestia zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 37 ustawy VAT do świadczonych przez spółkę jako brokera ubezpieczeniowego usługi wsparcia szkodowego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.415.2025.1.DS

Analiza wymienionych w opisie sprawy czynności podejmowanych w ramach procesu wsparcia szkodowego, które spółka wykonuje/będzie wykonywać na rzecz klientów, w kontekście przepisów prawa oraz orzeczeń TSUE prowadzi do wniosku, że czynności te nie zmierają/nie będą zmierzały do zawarcia umowy ubezpieczenia, ponieważ stanowią one usługi posprzedażowe. Do powyższych czynności dochodzi w przypadku kiedy umowa jest już zawarta. Trudno zatem odnosić do tych czynności założenia wskazane w orzecznictwie TSUE charakteryzujące usługi pośrednictwa, tj. np. uczynienie wszystkiego, co możliwe aby dwie strony zawarły umowę.

Powyższe czynności mają charakter pomocniczy i administracyjny w stosunku do wykonywanych przez spółkę czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego, stanowią również obsługę posprzedażową umowy. Wykonywane przez spółkę czynności dotyczące wsparcia szkodowego nie zmierają do wyszukiwania klientów ubezpieczeniowych i kontaktowania ich z ubezpieczycielami w celu zawarcia umowy. Czynności, które mają charakter tzw. opieki posprzedażowej nad klientem i w praktyce są wykonywane już po zawarciu danej umowy ubezpieczenia, nie mogą korzystać ze zwolnienia, na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 37 ustawy VAT. Czynności te nie polegają bowiem na podejmowaniu działań, które umożliwiły zawarcie umowy ubezpieczenia, skoro wiążą się z obsługą zawartych już umów ubezpieczenia.

W rezultacie czynności te stanowią przejaw uczestniczenia spółki w wykonaniu lub utrzymaniu zawartych wcześniej umów ubezpieczenia. W związku tym, nie stanowią one pośrednictwa ubezpieczeniowego i nie mogą korzystać ze zwolnienia od podatku, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 37 ustawy VAT.

Podsumowując, świadczone przez spółkę jako brokera ubezpieczeniowego usługi

wsparcia szkodowego, nie podlegają/nie będą podlegały zwolnieniu z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 37 ustawy VAT. Usługi te nie będą również stanowiły jednej kompleksowej usługi wraz z usługami pośrednictwa ubezpieczeniowego, ponieważ nie są ściśle związane z czynnościami prowadzącymi do zawarcia umowy ubezpieczeniowej, aby obiektywnie mogły tworzyć jedno niepodzielne świadczenie gospodarcze, którego rozdzielenie miałoby charakter sztuczny w rozumieniu orzecznictwa TSUE.

Możliwość pomniejszenia podstawy opodatkowania podatkiem minimalnym o wartość przychodów uzyskanych z tytułu zbycia wierzytelności na rzecz instytucji faktoringowej, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP-2-2.4010.365.2025.1.ASK

Mając na uwadze zarówno treść wprowadzonej regulacji (art. 24ca ust. 2 pkt 4 ustawy CIT), jak i jej uzasadnienie, wskazać należy, że wartość przychodu uzyskanego przez spółkę (występującą w roli faktoranta) z tytułu zbycia wierzytelności na rzecz instytucji finansowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo bankowe pomniejsza podstawę opodatkowania podatkiem minimalnym. Zatem, spółka jako faktorant, ustalając podstawę opodatkowania podatkiem minimalnym, zgodnie z art. 24ca ust. 10 pkt 3 ustawy CIT powinna pomniejszyć podstawę opodatkowania o wartość przychodów, o których mowa w art. 24ca ust. 2 pkt 4 ustawy CIT (wartość przychodów uzyskanych z tytułu zbycia wierzytelności na rzecz instytucji finansowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy Prawo bankowe, której przedmiotem działalności jest świadczenie usług finansowych polegających na odpłatnym nabywaniu od wierzyciela wierzytelności powstałych w wyniku zawarcia umowy sprzedaży towarów lub świadczenia usług pomiędzy tym wierzycielem a dłużnikiem).



Spółka dominująca na potrzeby obliczania limitu z art. 15c ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 4 ustawy CIT powinna uwzględniać w zsumowanych przychodach ze wszystkich źródeł przychodów, przychody z tytułu otrzymanych dywidend, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.364.2025.2.ASK

Z ustawy CIT nie wynika, aby limit kosztów wymienionych w art. 15c ustawy CIT podlegał ograniczeniom w przypadku podmiotów uzyskujących przychody z dywidend, w tym z dywidend, które po spełnieniu określonych warunków podlegają zwolnieniu z opodatkowania zryczałtowanym podatkiem dochodowym, o którym mowa w art. 22 ust. 4 ustawy CIT, czy też zwolnieniu wynikającemu z art. 20 ust. 3 ustawy CIT. W świetle powyższego, w celu obliczenia limitu kosztów finansowania dłużnego zgodnie z art. 15c ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 4 ustawy CIT, należy uwzględniać w zsumowanych przychodach ze wszystkich źródeł przychodów, także przychody z otrzymanych dywidend, w tym także zwolnione z opodatkowania na podstawie art. 22 ust. 4 oraz art. 20 ust. 3 ustawy CIT.

Skutki podatkowe w VAT odpłatnego udostępniania przez miasto dróg wewnętrznych (niestanowiących dróg publicznych) oraz dróg wewnętrznych wraz z gruntami przylegającymi bezpośrednio do tych dróg, znajdujących się na terenie miasta, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.354.2025.1.DS

Miasto pobierając opłaty i czynsze z tytułu zajęcia lub dzierżawy dróg wewnętrznych (niestanowiących dróg publicznych) wykonuje/będzie wykonywać działania mieszczące się w zakresie zadań własnych. Zatem w przedmiotowej sprawie pobierana przez miasto danina o charakterze publicznym (opłaty i czynsze) nie stanowi/nie będzie stanowiła zapłaty za świadczenie usług. Należy stwierdzić, że w zakresie realizacji ww. zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa miasto jest/będzie adresatem normy prawnej, o której mowa w art. 15 ust. 6 ustawy VAT. Tym samym, pobierane przez miasto opłaty i czynsze z tytułu zajęcia lub dzierżawy dróg wewnętrznych (niestanowiących dróg publicznych), znajdujących

się na terenie miasta nie stanowią/nie będą stanowiły wynagrodzenia za czynności podlegające opodatkowaniu VAT.

Odnosząc się natomiast do opłat i czynszów pobieranych za zajęcie gruntów przylegających bezpośrednio do dróg wewnętrznych, w tej sytuacji miasto nie będzie realizowało swoich zadań własnych. Czynności o charakterze cywilnoprawnym skutkują uznaniem organów władzy publicznej za podatników VAT, a realizowane przez nie odpłatne dostawy towarów i świadczenie usług podlegają opodatkowaniu VAT. Udostępnianie gruntów przylegających bezpośrednio do dróg wewnętrznych np. pod obiekty budowlane, reklamy, ogródki gastronomiczne, kontenery itp. realizowane jest na podstawie umów cywilnoprawnych. Z tego tytułu pobierane są opłaty. Odpłatne udostępnianie gruntów przylegających bezpośrednio do drogi wewnętrznej na podstawie umów cywilnoprawnych nie jest działaniem mieszczącym się w zakresie zadań własnych miasta. W związku z tym ww. czynności nie mają charakteru publicznoprawnego, a miasto nie wykonuje ich w ramach władztwa publicznoprawnego.

Zatem, w zakresie odpłatnego udostępniania gruntów przylegających bezpośrednio do dróg wewnętrznych stanowiących własność miasta, na podstawie umów cywilnoprawnych miasto jest/będzie działało w charakterze podatnika VAT, o którym mowa w art. 15 ust. 1 ustawy VAT, prowadzącego działalność gospodarczą w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy VAT. Wobec tego, opłaty i czynsze pobierane przez miasto za udostępnianie gruntów przylegających bezpośrednio do dróg wewnętrznych stanowiących własność miasta nie są/nie będą daniną o charakterze publicznym, lecz stanowią/będą stanowiły wynagrodzenie za świadczenie usług, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy VAT, które podlega/będzie podlegało opodatkowaniu VAT, na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT.

Jednocześnie zaznaczyć trzeba, że odpłatne świadczenie usług polegających na udostępnianiu gruntów przylegających bezpośrednio do dróg wewnętrznych nie zostało przez ustawodawcę wymienione wśród usług zwolnionych od podatku, w konsekwencji usługi te podlegają/będą podlegały opodatkowaniu według stawki VAT właściwej dla tych usług.

Kwestia powstania obowiązku przekazania informacji o grupie podmiotów (CbC-P), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 9 września 2025 r., sygn. 0111-KDSB1-2.4019.13.2025.4.PP

W 2025 r. międzynarodowa grupa spółek A. spełnia warunki do uznania jej za grupę podmiotów. Dla tej grupy jest sporządzane skonsolidowane sprawozdanie finansowe, w jej skład wchodzi co najmniej dwie jednostki mające siedzibę lub zarząd w różnych państwach, lub terytoriach. Skonsolidowane przychody tej grupy przekroczyły w poprzednim roku obrotowym (od dnia 1 października 2023 r. do dnia 30 września 2024 r.) kwotę 750.000.000 euro. Międzynarodowa grupa B. nie spełnia warunków do uznania jej za grupę podmiotów. Skonsolidowane przychody tej grupy nie przekroczyły bowiem w poprzednim roku obrotowym (od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2024 r.) kwoty progowej wynoszącej 750.000.000 euro.

Zatem nie powstaje obowiązek złożenia powiadomienia CbC-P zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, o międzynarodowej grupie B. w terminie do 31 marca 2026 r. Powstaje natomiast obowiązek złożenia ww. powiadomienia o międzynarodowej grupie spółek A. w terminie do 30 grudnia 2025 r. Termin na przekazanie powiadomienia wynosi 3 miesiące od dnia zakończenia sprawozdawczego roku obrotowego grupy podmiotów. Zatem jeśli rok obrotowy grupy podmiotów kończy się dnia 30 września, termin na złożenie powiadomienia CbC-P mija 30 grudnia 2025 r.

Podmiot zobowiązany do złożenia powiadomienia CbC-P musi spełniać dwa warunki: po pierwsze być jednostką wchodzącą w skład grupy podmiotów a po drugie albo mieć siedzibę lub zarząd na terytorium Polski albo w przypadku braku siedziby lub zarządu w Polsce prowadzić na terytorium Polski działalność poprzez zagraniczny zakład. Z opisu stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego wynika, że wnioskodawca posiada siedzibę poza terytorium Polski i prowadzi na terytorium Polski część swojej działalności poprzez utworzony oddział, który posiada status „filii” dla celów podatkowych w rozumieniu art. 5 UPO.

Zatem wnioskodawca spełnia warunki do uznania za jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów, która posiada siedzibę lub zarząd poza terytorium Polski, ale prowadzi na terytorium Polski działalność poprzez zagraniczny zakład. Wobec jednoznacznego brzmienia przepisu art. 86 ust. 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, wnioskodawca: i) będzie obowiązany do przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej powiadomienia CbC-P o grupie podmiotów - międzynarodowej grupie spółek A. za okres od dnia 29 października 2024 r. do 11 lutego 2025 r. - w terminie do 30 grudnia 2025 r., ii) nie będzie obowiązany do przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej powiadomienia CbC-P w terminie do 31 marca 2026 r. o międzynarodowej grupie spółek B. za okres od 12 lutego 2025 r. do 31 grudnia 2025 r.

Brak prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przez spółkę jako pracodawcę z tytułu nabycia okularów na rzecz pracownika, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 8 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.541.2025.2.MG

W przedmiotowej sprawie nabycia okularów dokonuje pracownik i to pracownik, a nie spółka jako pracodawca, która tylko w części finansuje ich zakup, posiada prawo do rozporządzania okularami jak właściciel. To pracownik, od początku zakupu, wchodzi w ekonomiczne władztwo tego towaru, bowiem pracownik dokonuje zakupu okularów korygujących wzrok zgodnie z zaświadczeniem lekarza, tj. o określonych parametrach (odpowiednie do stanu zdrowia pracownika), faktyczne władztwo nad okularami posiada pracownik, pracownik jest faktycznym posiadaczem i użytkownikiem okularów, spółka jako pracodawca nie monitoruje ani nie kontroluje, gdzie okulary się znajdują, czyli nie ma wiedzy w tym zakresie. Ponadto pracownik dokonuje zakupu okularów korygujących wzrok i ma potrzebę ich stosowania na podstawie badań okulistycznych przeprowadzonych w ramach profilaktycznej opieki zdrowotnej.

Zatem okulary są dostosowane do indywidualnych potrzeb pracowników. Od momentu zakupu pracownik jest faktycz-



nym posiadaczem i użytkownikiem okularów. Z samego faktu wystawienia faktury na spółkę jako pracodawcę nie można wywodzić prawa do odliczenia podatku wynikającego z tej faktury, jeżeli spółka jako pracodawca nie nabywa faktycznie okularów (nie dochodzi do przeniesienia rozporządzania okularami jak właściciel pomiędzy zakładem optycznym a spółką). Okoliczności analizowanej sprawy wskazują, że to pracownik nabywa – dokonuje zakupu okularów korygujących i od początku ma prawo do rozporządzania okularami jak właściciel.

Tym samym, w sytuacji, gdy prawo do rozporządzania towarem jak właściciel przysługuje pracownikowi (pracownik jest faktycznym posiadaczem i użytkownikiem okularów), spółka jako pracodawca nie ma prawa do odliczenia podatku związanego z nabyciem okularów, które są wykorzystywane przez pracownika również podczas wykonywania wszystkich działań wynikających z umowy o pracę. Bez znaczenia w tej sytuacji pozostaje kwestia, że spółka jako pracodawca, który realizuje obowiązek wynikający z odrębnych przepisów prawa, finansuje w części (dopłata do zakupu) zakup okularów pracownikowi. Reasumując, spółce nie przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego z tytułu nabycia okularów na rzecz pracownika.

Prawo do odliczenia VAT naliczonego w związku z nabywaniem biletów na konferencje branżowe dla współpracowników, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.491.2025.4.EJU

Odnosząc się do ponoszonych przez spółkę wydatków na zakup biletów na konferencje branżowe dla współpracowników organizowanych stacjonarnie w Polsce lub online przez podmioty będące podatnikami w rozumieniu art. 15 ustawy VAT, które posiadają siedzibę na terytorium Polski i są zarejestrowane jako podatnicy VAT czynni należy zgodzić się ze spółką, że wydatki te mają pośredni związek z prowadzoną przez spółkę działalnością gospodarczą. Celem udziału współpracowników w konferencjach branżowych jest prezentacja oferowanych produktów i rozwiązań spółki, pozyskanie nowych

klientów, budowania i utrzymywania relacji biznesowych z obecnymi klientami i partnerami spółki, podnoszenia kompetencji współpracowników spółki oraz monitorowanie sytuacji rynkowej, oraz poznawania aktualnych trendów, innowacji i kierunków rozwoju w branży. Ponadto, wydatki na uczestnictwo w konferencjach branżowych mają pośredni, lecz wyraźny związek z prowadzoną działalnością opodatkowaną VAT i w konsekwencji przyczyniają się do zwiększenia sprzedaży usług świadczonych przez spółkę.

Obecność na konferencjach umożliwia pozyskiwanie nowych klientów, rozwijanie i utrzymywanie relacji z obecnymi kontrahentami, a także zwiększanie rozpoznawalności marki i oferty spółki na rynku. Udział w wydarzeniach branżowych pozwala również na bieżące zdobywanie wiedzy o trendach i innowacjach w sektorze (...), co przekłada się na lepsze dopasowanie oferty spółki do potrzeb klientów. W rezultacie prowadzi to do wzrostu zainteresowania usługami spółki, większej liczby zawieranych kontraktów oraz zwiększenia sprzedaży usług oferowanych przez spółkę - tj. głównego źródła sprzedaży opodatkowanej VAT.

W związku z tym należy stwierdzić, że skoro nabywane bilety na konferencje branżowe mają pośredni związek z działalnością gospodarczą spółki, w ramach której wykonywana jest działalność opodatkowana na terytorium kraju oraz poza jego terytorium to – na podstawie art. 86 ust. 1 w zw. z art. 86 ust. 8 ustawy VAT – przysługuje/będzie spółce przysługiwało prawo do odliczenia podatku naliczonego z faktur wystawionych z tytułu zakupu biletów na konferencje branżowe organizowanych stacjonarnie w Polsce lub online przez podmioty będące podatnikami w rozumieniu art. 15 ustawy VAT, które posiadają siedzibę na terytorium Polski i są zarejestrowane jako podatnicy VAT czynni. Prawo to przysługuje pod warunkiem niezaistnienia ograniczeń wskazanych w art. 88 ustawy VAT oraz posiadania przez spółkę dokumentów, z których wynikać będzie związek odliczonego podatku z czynnościami wykonywanymi poza terytorium kraju.

Sposób obliczania współczynnika procentowego, o którym mowa w art. 3 ust. 3 pkt 4 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.370.2025.1.PP

Współczynnik procentowy, o którym mowa w art. 3 ust. 3 pkt 4 ustawy CIT, powinien być obliczony jako proporcja sumy wartości nieruchomości/praw do nieruchomości położonych na terytorium Polski, posiadanych bezpośrednio przez podmiot oraz wartości nieruchomości/praw do nieruchomości położonych na terytorium Polski posiadanych pośrednio również przez ten podmiot z uwzględnieniem wielkości posiadanego udziału, do wartości wszystkich aktywów tego podmiotu. Dla ustalenia wartości nieruchomości/praw do nieruchomości posiadanych pośrednio, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt 4 ustawy CIT, należy brać pod uwagę wartość bilansową tych nieruchomości/praw do nieruchomości posiadanych pośrednio, tj. wartość wynikającą z bilansów podmiotów zależnych sporządzonych na dzień wskazany w tych przepisach, z uwzględnieniem udziału procentowego w tych spółkach zależnych.

W niniejszej sprawie współczynnik procentowy, o którym mowa w art. 3 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 3 ust. 4 ustawy CIT należy obliczyć jako proporcja sumy wartości nieruchomości/praw do nieruchomości położonych na terytorium Polski, posiadanych bezpośrednio przez spółkę francuską oraz wartości nieruchomości/praw do nieruchomości położonych na terytorium Polski posiadanych pośrednio przez spółkę francuską (czyli wartości nieruchomości/praw do nieruchomości posiadanych przez spółkę polską, w której spółka francuska posiada 100% udziałów) z uwzględnieniem wielkości posiadanego udziału, do wartości wszystkich aktywów spółki francuskiej.

Współczynnik procentowy należy ustalić na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego miesiąc transakcji. W związku z tym, że spółka francuska nie posiada nieruchomości/praw do nieruchomości położonych na terytorium Polski to współczynnik procentowy w jej przypadku należy obliczyć jako proporcja wartości nieruchomości/praw do nieruchomości posia-

danych przez spółkę polską z uwzględnieniem wielkości posiadanego udziału do wartości wszystkich aktywów spółki francuskiej. Ustalając wartość bilansową aktywów spółki francuskiej (tzw. mianownik), należy odwołać się ściśle/wyłącznie do bilansowej wartości aktywów prezentowanych w jej księgach rachunkowych, a więc bez powiększania ich o wartości bilansowe spółek zależnych i bez wyłączenia wartości udziałów w spółkach zależnych posiadanych przez tę spółkę.

Dla celów kalkulacji współczynnika, o którym mowa w art. 13 ust. 1 polsko-francuskiej UPO, należy uwzględnić stosunek wartości majątku nieruchomego (posiadanego bezpośrednio lub pośrednio) do łącznej wartości aktywów, co pokrywa się ze współczynnikiem procentowym, o którym mowa w art. 3 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 3 ust. 4 ustawy CIT. Zyski uzyskane przez spółkę nabywającą (S) oraz wspólnika (Z) z tytułu przeniesienia własności udziałów mogą być opodatkowane w Polsce, jeżeli w jakimkolwiek momencie w okresie 365 dni poprzedzających przeniesienie własności tych udziałów ich wartość pochodziła bezpośrednio lub pośrednio w więcej niż 50% z majątku nieruchomego (nieruchomości) położonego na terytorium Polski.

Tak więc, jeżeli w każdym momencie w okresie 365 dni poprzedzających dzień transakcji wartość udziałów będzie składała się bezpośrednio lub pośrednio z mniej niż 50% majątku nieruchomego (nieruchomości) położonego na terytorium Polski, spółka nabywająca oraz wspólnik nie będą podlegać opodatkowaniu w Polsce z tytułu ww. transakcji.

Kwalifikacja podatkowa kosztów kredytu zaciągniętego częściowo na nabycie obligacji, a częściowo na finansowanie nakładów inwestycyjnych i bieżącą działalność operacyjną, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.449.2021.10.BJ

Koszty kredytu zaciągniętego przez spółkę z grupy stanowią koszt podatkowy inny niż bezpośrednio związany z przychodem i w konsekwencji podlegają zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów w dacie poniesienia (tj. ujęcia płatności odsetek



w księgach) zgodnie z art. 15 ust. 4d ustawy CIT.

W niniejszej sytuacji metoda alokacji zgodnie z kluczem przychodowym nie znajdzie zastosowania, bowiem z opisu sprawy wynika, że część A kredytu przyznana została wyłącznie dla spółki i wydatkowana na nabycie obligacji od podmiotu powiązanego, w związku z powyższym stwierdzić należy, że skoro w art. 7 ust. 1 pkt 6 lit. b ustawy CIT wprost wskazano, że za przychody z zysków kapitałowych uważa się przychody z papierów wartościowych i pochodnych instrumentów finansowych, to odsetki od tej części kredytu winny zostać alokowane wyłącznie do przychodów z zysków kapitałowych, a więc z wyłączeniem zastosowania art. 15 ust. 2b ustawy CIT. Z kolei jak wynika z wniosku, część B kredytu została wydatkowana na finansowanie nakładów inwestycyjnych, tj. na zakup środków trwałych i zapłatę dodatkowego wynagrodzenia (tzw. earn-out), które stanowi część ceny nabycia udziałów w spółce Z Ltd. Wydatki na zakup środków trwałych obejmowały m.in.: modernizację pomieszczeń, w których przechowuje się filmy do produkcji (...), zakup ramy maszyny produkcyjnej, modernizację stołówki pracowników linii produkcyjnej, transport i montaż urządzeń do produkcji PPL, układ odwróconej osmozy do adiabatycznego systemu nawilżania powietrza, modernizację zespołu kotłów parowych.

Wydatki, o których mowa powyżej dotyczą działalności spółki, a zatem związane są z bieżącą (podstawową) działalnością spółki, co oznacza, że koszty te (w tym odsetki od kredytu przeznaczonego na nabycie środków trwałych poniesione po oddaniu środków trwałych do użytkowania) winny zostać rozliczone w ramach tzw. innego źródła przychodów (innego niż zyski kapitałowe). Natomiast odsetki od części B kredytu, w części, w jakiej kredyt został przeznaczony na nabycie udziałów spółki Z Ltd. (wynagrodzenie earn-out), również nie wiążą się ze źródłem przychodów, jakim są zyski kapitałowe.

Ustawa CIT nie uzależnia kwalifikacji do źródła przychodów związanych z udziałami (akcjami), w zależności od celu nabycia przedmiotowych udziałów (akcji).

W konsekwencji koszty związane z nabyciem udziałów powinny być odnoszone do przychodów związanych z zyskami kapitałowymi. Przedmiotem wątpliwości spółki są wydatki związane z pozyskaniem źródła finansowania nabycia udziałów, które należy rozliczyć w ramach tzw. pozostałych źródeł przychodów. Odnosząc się natomiast do części C kredytu, która została wydatkowana na bieżącą działalność operacyjną, głównie związaną z produkcją (środki z tej części kredytu zabezpieczyły płynność spółki), stwierdzić należy, że koszty (odsetki) od tej części kredytu winny zostać zaliczone wyłącznie w ramach tzw. innego źródła przychodów. W tym też zakresie przepis art. 15 ust. 2b ustawy CIT nie znajdzie zastosowania.

Weryfikacja warunków, o których mowa w art. 24ca ust. 14 pkt 6 lit. a i b ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 4 września 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.301.2025.1.ANK

Na okoliczność wyłączenia, o którym mowa w art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT, dla potrzeb określenia grupy spółek uwzględnia się wszystkie spółki z grupy będące podatnikami, o których mowa w art. 3 ust. 1 spełniające warunki, o których mowa w lit. a i b, w tym spółki, które posiadają bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 75% udział w kapitale zakładowym, kapitale akcyjnym lub udziale kapitałowym spółki wchodzącej w skład grupy, w tym również za pośrednictwem spółek zagranicznych. Odnosząc się do zagadnienia kryteriów oceny istnienia grupy spółek dla celów wyłączenia z minimalnego CIT na podstawie art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT, właściwa jest szeroka interpretacja pojęcia grupy, umożliwiająca skorzystanie z wyłączenia przez szeroką grupę podatników.

W konsekwencji, jako grupę spółek podlegającą wyłączeniu traktować należy tę część grupy kapitałowej, którą tworzą spółki będące polskimi rezydentami i w której spółka dominująca posiada przez cały rok podatkowy bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 75% udziału w innych spółkach. Jednocześnie, spółka dominująca może posiadać udziały w spółkach niespełniających tych kryte-



riów, przy czym nie będą one objęte wyłączeniem. Wyłączenie z minimalnego CIT ma zastosowanie także w przypadku braku spełnienia warunków przez wszystkie spółki z całej grupy kapitałowej – wówczas grupę podlegającą wyłączeniu tworzą pozostałe spółki spełniające kryteria. Nie ma podstaw do akceptacji stanowiska, w świetle którego istnieje możliwość wyboru składu grupy podlegającej wyłączeniu.

Wyłączenie z opodatkowania minimalnym podatkiem dochodowym na podstawie art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT obejmuje bowiem wszystkie spółki z grupy spełniające kryteria wyłączenia.

W konsekwencji, obowiązek informacyjny, wskazany w art. 24ca ust. 15 ustawy CIT obejmuje wszystkie spółki z grupy podlegające wyłączeniu. Przepis jednoznacznie wskazuje, że dotyczy wszystkich spółek (będących polskimi rezydentami) wchodzących w skład grupy, w której jedna spółka posiada przez cały rok podatkowy zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio 75% udział kapitałowy. Każdorazowo jednak przy określaniu grupy spółek korzystających z wyłączenia, o którym mowa w art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT, należy brać pod uwagę jedynie spółki, które spełniają warunki określone w lit. a i b powołanego przepisu.



PACZUSKI TAUDUL

DORADCY PODATKOWI



ANDRZEJ PACZUSKI
tel. +48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl



ANDRZEJ TAUDUL
tel. +48 502 184 839
andrzej.taudul@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl

